

YerKüre

OKUMAYA GİR →

ebediyete zincirlenmiş incelikle ölüm
kavramsal olarak rest çektim hepsine
bak yüzüme, gördüğün her şey doğru orantılı
gözlerimde yanlışlar gizledim, dikkatli bak
vesvesaire ve neticesinde süregelen yıkım
korkuluklar yarattık topraktan
ve doğrulttuk adaletin namlusunu kendimize
günahım elli düzineyse hiç fark etmez yaşarım
kahramanca bir ölüm talep ettim dervişlerden
paramparça haldeydi gençlik dediğimiz
zehrini akıttım damarlarımdan
yolun sonunda büründü hayaletlerimiz masmavi göğe
bende zincirledim kendimi yerden yere
dolaşır mıyız avare?
dolaşır mı ruhlarımız bu dünyayı bir devr-i alemde
devranımız geçiyor, saltanat kurulur kanlı örtülerle
hüküm alan ve veren, padişah misali sibernetik
ilerliyor olanaklarımız

örüntüsü biçilmiş dikenli tellerden
görgüsüz bi rüzgarı doğrultur ses tellerin
anlatılmamış onlarca destan yatar ya,
toprağın altında değil, göğün haznelerinde
ve de havuzlarında doldurulacak ganimetle
toplanmış seferlerden, namussuz orduların
ileri doğru küsmüş deniz, bataklar var
yarınlar anlatılagelecek, zehri var damatlarının bu hanlığın
küregeniz paşam, bu acun üzre yahut arasında kaldırımların
karladım duvarları yazıtlarla, çivi yazısıydı ellam aceme sunulan avuntu
bir değil güçler, birlikte değiliz biz
yakınlık kurduk en temassız tanrıyla
onun için kurbanlarımız
adaklar belirtilir ispatlanmış kavramlarla
tapınaklarımız dolup taşıyor, maşallah, maşallah!

kıyamet bize batıdan biraz farklı geldi, sabahın ilk saatlerinde donup kalmış ezan, ilerlediğim araç beni tutmuyor yükselen benzin fiyatlarıyla, geçip duruyorum düzyazılı sokaklardan, isimlendirilmemiş: numaralandırılmış bağcıların caddeleri, nitekim her konut böyleydi geçtiğim yerlerde

trompetler duyuluyor uğultuda bütün kıstaslar mevcut, neşe karaböcek duyulmuyor ne niteliksizliğimizde ne de mahşerin dört atlısıyla, kesilmiş sesi, kesilmiş reçetemiz 80%i antidepresanlı, mevcut olan ne diye soruyorum

şehir çocuğuyum, alacakaranlıkta tecavüze uğramakta bütün çirkinlikler, bilmediğim trakyanın büsbütünlüğünde rakıya doymuş karnımız, akça çamlar altında yatıyor edirnenin sınır kapısı, oralardan bir yerden yürüyorum, belki de altımda bir araba yok, istanbulda toplu taşıma bana fazla, marmarayda yaşıyor hayaletlerimiz, asılı kalmış dilencilerin çığlıkları

ulusum ne memnuniyetsiz ne de memnun, son avareliğinde dünyanın bir yerlerde durmuşuz, mahşer geldi de haberimizmiyok, durumdan bağımsız bir manşet yapılıyor, ardı ardına kanlı bıçaklı cesetlerle, belki de yarın için savaşıyor ordular, belki de kanımız durmuş damarlarımızda nabız atmazken

sigaramı içime çekerken nefesimi tutuyorum, kısa parliament tekelden 120 lira, kadıköyün bir sokağında oturmuş, bilinmezlikler kayıp ardı ardına gelmiş infazlarda, yasalar duraksıyor, zamanım mı bitti, ölüme geç eren bir olgunluk var üstümde, allahın rahmeti ve bereketi, dalga arayan 15 yaşında bir çocuk, iki joya satıldık, yine kuval, shivaya mantralar ve son derbederlik son

kocaelinde bir karakolda tutsağım, uyanıyorum ve nezarethanemin aynasızlığına bakıyorum, e-ticaret yapılıyor bolu'dan otomotiv sanayi, duraksamış fiil dediklerimiz, yks girdabında sürükleniyor nesiller alacakaranlığa, makinalaşmış bütün dürtülerimiz, dürtülüyoruz, dürtülüyoruz

yukarıdan uzun adam sesleniyor, şimdi bir yerlerde bir camii açılışında, sayılmışlar gençlikler, satılmışlar karakollarda iskelelerde, yapılanların ardı ardına kanımız akmış, uyanıyorum; odamın aynasına baktığımda yüzümü yıkamıyorum, yılan ve bitkin yılanlar sarmış boynumuzu, tutsağız ne zevke ne de uyuşturucuya

akçaağaçlar tutulmuş ankaranın bozkırında, tutunmuş delik arabalar gevşek zindanlarında havalimanların bir elektro gitar solosu benziyor kıvılcımlara düşen kaldırımlara, radyoda son ses

“söyleyin nazlı yarden bir haber mi var” gözyaşlarımız silinmiyor duruluğunda van gölünün

diyarbakır surlarına asılmış tüm bedenlerimiz, dalgalanıyor kapkara sancaklar maraştan silivriye, meşaleler yanmış ve sönmüş umutlarımıza, dökülmüşüz sokaklara pespaye bilinçsiz, yarınlar bizi bilemekte bıçak gibi

bir ibrani masalı anlatılıyor ülkü ocağında, kuran tilaveti her perşembe dinliyoruz ezan sesini ufuklardan, ahenklerimiz kopuk kendi kendiliğinde, bilinçlerimiz yersiz, değiştik bedenlerimizi bayraklarla, anlatılmakta bir çin masalı daha köpek tutan ellerde bir kafede eskişehirin adalarında, bir kafede köpekler ağlıyorlar itten beter halimize

bursadan aldığım çelik, su almış, duraksıyor yeni türbelerin meydanlarında, anlatılmamakta ne şiir ne şair, ölüyoruz apansız, upuzunuçurum biz biliyoruz, upuzunuçurum bir yazıyoruz, iki siliyoruz, üç sikiyoruz cesedini kokuşmuş tavan aralarının, dürtülmekte ankarada onkatlı birahaneler

iç anadolunun ırmaklarında kayıp yazgılarımız, çanlar çalıyor bakırköyde sahile yakın kiliselerde; bir pazar sabahı yoksunuz ne yoksulluktan ne de varlıktan, düşmüşüz cehennemin on sekiz katlı tavanından, en aşağı, en aşağı gidiyoruz

sayıklanmış bir kehribar kadar güzelsin, ayıklanmış bir kara hindiba kadar, kader bizi ayırıyor doruklarında çalan şarkıların, yoksuluz hem senden hem senin güzelliğinden, değil miyiz paydos kadar sakın, senin kadar hasrete düşkün

ay karanlık, seksen nesli de kansere düşüyor, ulusum biliyor kendi cahilliğini, cahilsek bırakın cahil kalalım, bir perdede nidalar yükselir, bırakın cahil kalalım, bir konum gönderilir oradan buraya, bırakın cahil kalalım

nergisler açıyor ulusumun topraklarında, bunu onaylıyor deccal on üç kere, sahip olmadığımız kadar sahibiz her şeye, ölüyoruz, sadece ölüyoruz, ölmeye ant için diyorlar, bizde ölüyoruz

batakhaneler gözetmişim dinginlikle, otuz dört, dehşetler içinde ulusum, kapkaranlık metrobüs yolu aydınlatıyor tüm şehri, yedi/yirmidört ulaşım mutlak bilginin zaptı, anlatacak bir şey kalmıyor bazen

modada günbatımı sanki harlanan ateşler gibi, bir adak adıyoruz kendi kanımızdan, kurban veriyoruz en sevilen kardeşleri, ait değiliz tutsaklığa, mapus damına düşen kuşlar kadar özgürüz canım

isimler ayıklıyorum aklımın ücra köşelerinden, sokak hesabı maniler aklımda çalışıyor, himaye altında değiliz, bırak geçsin gençliğimiz, dolansın boynumuza kanımızı emecek yılanlar, bırak geçsin mevsimler

marbut oynuyor güneş ve ay, düşen yıldızlar zar misali, alea iacta est, patlıyor sirenler, dökülüyoruz yaprak dökümlerinde, demir döküm ince işleme, kafamıza giriyor

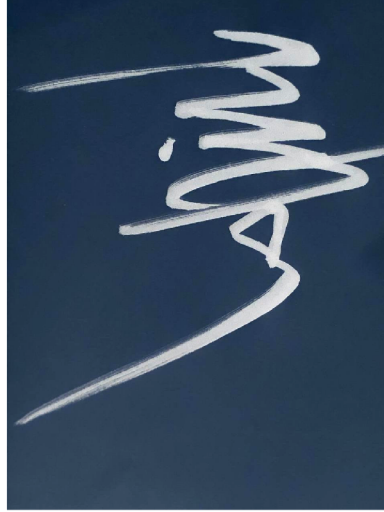
ne yapacağını bilen var mı? eski bir sahafta ne yapmalı, okunuyor, Lenin'in bütün diriliğiyle, yazılmış efsunlu harfler, bir destan dinmeyen, sevmiyoruz bu dünyanın perperişanlığını

bıçağı daya boynuna, ulusum kan ağlıyor, heveslenecek hiçbir şey yok kaldırımlarında kadıköyün, uyuşturucu dolaşüyor kanımızda, yüksekten düşüyor bir ses, bize yankılanan

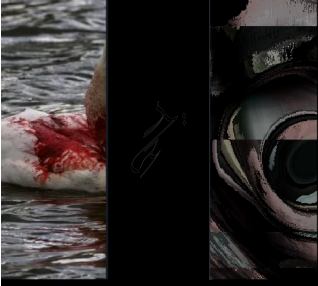
sanki gökten yıldızlar çekilmiş birer birer
göğümüze kefen serilmiş
köklerimiz anımsatacak mı her bir darbe
yüzümüze, tokatlar, sayısız
platonya'dan ilerisini görüyorum
serinliği vuruyor gayri-beşeriyetin
bir şiir karalıyorum

defterlere değil de, bu dünyanın damarlarına
ecelimiz biliniyor, yüzsüzlükler, sayısız
phalenes et pestilence, sende mi yalnızsın?

neon ışıklar, harabeler biçimlendirilmiş yeni fikirtepede, bilinmezlik ilerliyor bilinmezliğe
avel avel baktım doğrusuyla yanışına, "tarihin en yalancı gazetesi" okunuyor dilimin
altında eriye pullardan, geleceksizlik temel kavram, bilişim teknolojilerine itelenmiş
özgürlüklerimiz, gelenek kendisini tutup yineliyor tekrar ve tekrar, ve tekrar, doyumsuz

Latin numeralleriyle neşredildi kan dediğimiz
bir numogram daha, bir numogram daha talana kurban
çayımız sıcak değil, hiç şekersiz içilmez
kaçak biraz, biraz tavşan kanı, emildi kanımız sineklerce
Bahar gelmiş, sonbaharın vaatleri uzattı ömrümüzü ve kapıda kısıldık
yazdığımız son şiirlerdi nidalarımız, ömrümüze bedel oldu son şiirlerimiz
bir kör kurşun kahpece deldi yarıda kalan masalları, hiç bitiremedik biz
ulusumun hali itaatsiz, ulusum değil artık korkak
polisin sevildiği semtlerde anarşist bir çığlık
nitekim anarşizmi yoktan var etti İstanbul'un gettoları
karanlıklara çekilmiş bütün namlular, doğruldu kendi doğrularıyla
doğrandık hakikatle, bilinmezin saptanmasıydı güneşin zaptı
son ses son ses son ses,
“zeytinburnu yanıyor alev avel” orta asyadan yürüttüm derilerimi
kurban mıyız sana

Verilen hükümler var

KÜÇÜKÇEKMECE GROTESK

Kanımızda bir virüs dolaşıyor, uzak gelecekte parazitlere dolanarak bize ulaşmış.

Toplumsal muhalefet kendisini çeşitli biçimlerde oluşturmakta ve geliştirmektedir: sivil itaatsizlik toplumsal muhalefet ile birlikte büyümekte ve örgütlenmektedir. “Toplumsal çürümeye” dair yargıları reddediyoruz: devlet akıllı boş yere bu algıyı literatüre sokmaya çalışmamaktadır. Başta herhangi bir sağduyulu insanın farkına varabileceği bir şey gibi görünse de, Türkiye’de esasen toplumsal çürüme olgusu bizzat devlet eliyle oluşturulmaktadır.

“Toplumsal çürüme,” toplumsal bir gerçeklik değildir. Belirli siyasi ajandalar gözetilerek bir anlatı ortaya sürülmektedir: bu anlatı objektif bir anlatı gibi gözükse de aynalanmış peşin hükümdür. Devlet böyle bir algıya ihtiyaç duymaktadır, ve bu algının devlet karşıtı bir anlatıya dönüşmesi onu ilgilendirmemektedir. Aksine, muhalefet oluşturan bir araçsalılık sağlanması devletin işine gelmektedir, çünkü siyasal muhalefetin kepçelerde bulunduğu bu dönemde toplumsal muhalefetin devlet eliyle oluşturulmuş bir anlatıca yanlış yerlere yönlendirilmesi iktidarın işine gelecektir.

Yoksul mahallelerden çıkan gençlerin “suça sürüklenmesi” bilakis kapitalizmin bir sonucu olarak toplumsal yabancılaşmayla işlenen suçlar “toplumsal çürümenin” bir üretimi değil: yıllardır sokaklarda çeteleşmeye açık ara izin veren ve rant destekli oluşumlar üzerinden çeteleri sokakta kullanan bir devletin politik üretimidir. Siyasal bir mevzide koşullandırılmış bir üretimdir, makina benzeri itelemedir. Ve bu makine kendisini aklamak için suçu “pisleşmeye” atmaktadır; insanların özgürlük mücadelesini kültürel alanlarda barınan kimselerin emeklerinden yol olarak kesmeye çalışmakta, devlet yanlış kimselerin (örn. İbrahim Tilaver) kültürel alanlarda yarattıkları infilaklar yoluyla esas sektörel istihdamın önünü kesmekte ve belirli bir piyasada yeni yargılar kurmakta, kısaca insani olanı dışlamakta ve onu kendi eliyle suçlamakta, suç üzerinden bir hüküm oluşturarak toplumsal siyaseti yönlendirmeye çalışmaktadır.

Devletin, hukuki temeli güçler ayrılığı olduğu halde: Türkiye Cumhuriyeti tarihinde asla varolmuş hakiki bir güçler ayrılığından bahsedemeyiz. Suçlu olanın da, suçun ne olduğuna da her daim mevcut siyasi konjonktür karar

verdiği gibi: suçluyu ve suçu kendi yaratmayı ve aklamayı bilmiştir. Şüphesiz, Madımak'ın 33.yıldönümünde ölen 33 insanın katilleri hala yargılanmamıştır: çünkü yargılanacak bir suçlu, bir suç yoktur. Suçun ne olduğu üzerine iki kere düşünürken, insanların haklarını belirli kural ve yasamalardan ibaret sayarsak büyük bir suç işlemiş oluruz.

“Masumiyet” çerçevenicecek bir yapı değildir, insani ve değişkendir. Madımak'ı anarken Eren Bülbül'ü anmamak, Eren Bülbül'ü hatırlarken Madımak'ı unutmak aynı işlevselliğe çıkmaktadır: taraf tutmak değil, devlet işleyişinden bihabersizlik. On beş yaşında bir çocuğun katili, on dört yaşındaysa bu onu daha az suçlu yapmaz; ama esasen onu suçlu yapan bir şey yoktur, kıyılan canın geri dönüşü olmadığı gibi biri mezara biri mapusa gitmektedir: iki ömür neticede yanmıştır, sorumlusunu bir çocuktan veya iki çocuktan bilmek saçmalaktır, ortaya bir sorumluluk koymak aptallıktır. Duygusallığı bir kenara koyarsak, kısa bir cümle aklımıza yatmaktadır: “Sorumlusu devlettir.”

Tüm cinayetler politiktir, ama bunu söylerken hayali bir sistematik baskıya ve soykırıma dair düşüncelere başvurmamız gerekmektedir. Sadece devleti suçlu tutarsak, ortada esasen suç diye bir şey kalmamaktadır: çünkü suçu biçen ve şekillendiren devlet olduğu gibi, ahlaki normları kontrol eden de bizzat devlettir. Suçu toplumsal çürümeye atarsak, bunu sadece devletten bilmiş oluruz, bu sayede kendi suçlarımızdan arınmış ve kurtulmuş oluruz. Suçu faşistlere atarsak, bunu bir kavgaaya dönüştürmüş oluruz: başıboş ve anlamsız bir kavga. Çünkü 15 yaşındaki bir çocuğun katili çocuk “faşistler” değildir.

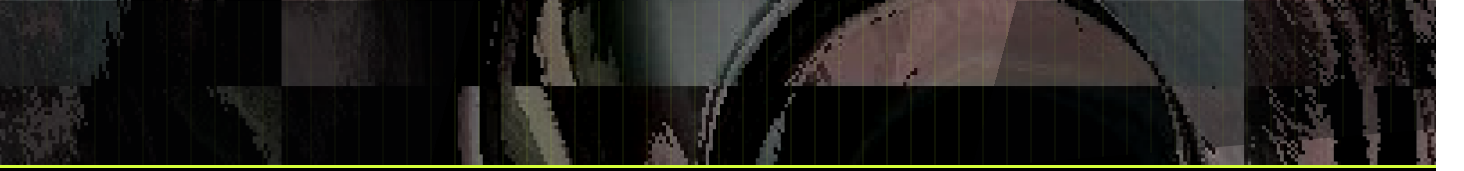
Sosyal Medya sayesinde düşünceler onanmaktadır. Eskiden dini ritüeller ve organize inançlar babında gelişen ahlaki hükümler, bugün kendilerini Metaya bırakmıştır. Sibernetik bir onamadan bahsedebiliriz, aynı devletin işlediği suç olgusu gibi düşünceler ve fikirler onanmakta ve yönlendirilmektedir. Mattia Ahmet Minguzzi davası bize şunu göstermiştir, hiç var olduğunu düşünmediğimiz bir sorun toplumun en büyük sorunu haline gelebilirmiş. İlk önce suça sürüklenmiş çocuk davaları, sosyal medya linçleri, azarak artan göstergeler ve ne olduğu belirsiz suçlamalar: bir sorunun var olduğunu bilmemiz için birilerinin ölmesi mi gerekir?

Sibernetik onama bunu sağlamıştır. Düşüncelerimiz kitlesel olarak yönlendirildiği için bizi sadece kitlenin sorunları alakadar etmektedir; bu koyun psikolojisi değildir, tam aksine aşırı bir bireysellikten ve bireyin bir “düşüncesi” olmasından gelişmektedir. Toplumsal çürümeye diye bir şey yoktur, hatta toplum bizce gün ve gün gelişmektedir ve daha yüksek bir dayanışmaya ulaşmaktadır; lakin bu gerçekleşirken insanlığımızı unutmaktayız, somut fikirler bizi soyut olabilen hakikatlerden uzaklaştırırken sorgulamayı status quonun karşısında duran olarak algılamaktayız.

Peki kim gerçekten suçlu? Ben hayatım boyunca suç diye bir Őeye inanmadım: bunu en iyi Kaan cezaevinden çıktıėında anladım. Ama sadece somut fikirler ile ilerlersek ve belli yasamalar doėrultusunda dűŕűncelerimizi belirlersek: kendimiz en bűyűk suçu iŕlemektediriz, insanı yok saymaktayız. İnsan haklarına inanan birisi deėilim, űnkű insan hakları bana insanın belirli ihtiyaçları olduėunu sűylűyor. Ben insanın ihtiyaçlarının belirli olduėunu dűŕűnműyorum, ve bunun farkına ilk almam gerektiėinde vardım. İlk bir arkadaŕımı uyuŕturucuya kaybettiėimde vardım bu dűŕűnceye, insanın belirli ihtiyaçları olamayacaėını anladım. İlk kavga ettiėimde, ilk namus yűzűnden laf attıėımda: ilk bir tacizci dűvdűėűmde anladım, insanın belirli Őekillerde yaŕama arzusu olamaz, insan belirli bir varlık deėildir űnkű.

Ama devlet bir Őeyleri belirlemeye ihtiyaç duyar, yasalar çizmek ve onları uygulamak zorundadır. İşte bu benim zoruma gidiyor, ama benim en çok zoruma giden insanın bűyle davranmaya ihtiyaç duyması.

Hücre ve Bağlam

Bütünlüğün tikel varlığa özgürlük tanınması ve sonuç olarak varlığın tekile dönüşmesi; özgürleşmesi hakkında yukarıda yazmıştık. Şimdi hücre ve bağlam ilişkisini açıklayacağız.

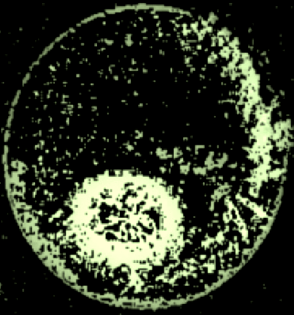
Aslında anlaşılması çok basit bir konsepttir; bütün olmadan hücre bağımsız olamaz, çünkü hücreyi yaratan bütündür ve bağlamdan (yani bütünü oluşturan tözden) evrilerek dağılan/yayılan hücre bütünden aldığı içerikle birlikte VARLIKTIR. Onu kendisi yapan, bütündür; çünkü bütünden kopsa ve uzaklaşsa bile o bütünü içinde taşır. Her mikrokozmos kendi içinde bir makrokozmostur. Holistik VARLIK onu yaratandan ve bağlamdan ayrı olarak ele alınamaz, fakat onu ayırandan özgür ve bağımsız olarak hareket eden varlık kendi içinde mutasyonlara ve değişimlere uğrayabilir. Bu yüzden ardıl-varlığın hesaplamasını tamamen VARLIĞA göre yapmak pek uygun değildir. Bir yandan bağlam “Linga” olarak işlev görür.

Soyut yaratılışın bir işareti veya sembolü. Güç yalnızca bu dünyada üremenin organı haline gelir.

—Madam Blavatsky

Linga-bağlam, imgelem-organ; kendisini kuvvet ve yaratılış doğrultusunda tecelli eder. Niçe'nin “güce doğru irade” kavramına kıyaslan, varlığın kendinde bulunan gücü kendi evrimsel sürecinin bir parçası olarak yaratmasını görüyoruz. Burada “güce doğru irade” kavramı yepyeni bir anlam kazanıyor. Hücrenin deviniminde, irade itici bir güç olmaktan çıkarak şekillendirici ve aynı zamanda soyutlayıcı bir hal alıyor. İrade ne kadar güçlüyse, bu da özgürlüğü o kadar etken kılıyor; VARLIĞIN iradesi bireyin iradesi doğrultusunda tezahür ediyor. Bunu biraz daha açmamız gerektiğini düşünüyorum. İleri yazılarda şüphesiz bu devinim üzerine daha fazla değinilecektir.

Hücrenin irade-dogrultusunda-kendini-gerçekleştirmesi sayesinde tözden özgür ve iradeli bir varlık çıkıyor; bütünün iradesini kullanarak varlık kendi irade gücünü açıyor ve bu iradeyle birlikte kendini yaratıyor ve şekillendiriyor. Bağlamın bir ucu diğer ucuna bağlı olarak gelişmiyor; hayır. Bağlamın tüm uçları bağlamla BİRLİKTE gelişiyor. Hücre, bağlamın bir parçası olarak; bağlamdan istediği kadar uzaklaşabilir. Araya giren mesafe, onun bağlamın yaşam sürecine dahil ve tabi olmadığı anlamına gelmez. Burada tekrardan suus kavramı öne çıkıyor. Her şeyin bir ruhu olduğunu belirtmeliyiz. Bu da tabii ki her canlı ruhun aynı zamanda, onu sürekli olarak

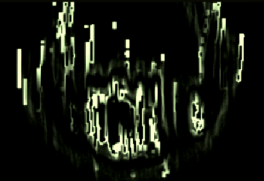
Ruh - töz - MONAD

Bu mekanik ilişkinin sebebi, tözün canlı olmasıdır. Tözün canlılığı, tüm varlıklar boyunca yayılarak ve onlarda ebedi biçimde kendini var ederek; her varlığın içine ve dışına nüfuz eder. Madde, ruhun yansıması olarak; aynı zamanda ruhun yaydığı kutun, tözün temel sağladığı bağlam-varlığın ve bağlam-varlığın ileri sürdüğü varlığın üçünü de içinde bulundurur.

Ruh hem gerçektir hem de değildir. O bir impulstur; Maddenin ruhu taklit etmesi gibi, ruh özü VARLIĞIN impulslarını taklit eder ve varlığın irdelenmesi için bir kuvvet sağlar.

O bağlamdır, bütünün kendisi ve TİNİN bir yakınsamasıdır. Ruh, arı kuvvet olarak varlığı gerçekleştiren etkenleri bir arada tutan ve bir araya getiren dalgalanmalardır; TİN kendini dışa-vururken, tözde oluşan titreşimlerdir. Bu titreşimler sayesinde töz-varlık/varlık temeli devinir ve atomlar mekanik ilişki kurar. İnsanı oluşturan 7 ilke ve sanal gerçekliği oluşturan etkenler, bu titreşimlerle birlikte irdelenir ve töz-varlığa şekil, şeklin ardından boyut ve çap, son olarak arz verirler. Bu şekilde, rüyasından uyanan varlık tekrardan rüyaya dalar; suus yeniden göğden iner ve insana yaşam-döngüleri boyunca eşlik eder. İnsanın 5 ruhu, insanın yaşam sürecindeki 6 ruhani mertebesini ve bu mertebelere göre töz-dalgaların hareketlenmelerini temsil eder. Bu dalgalanmaların oluşturduğu kütsel bir ağırlık vardır, buna da özök denir. Özök, Ak Canğ'a göre ruhun merkezi ve çekirdeği işlevini görür. Eril ve dişil, suusa bağlı enerjiler özöke şekil verir ve onu insanın iradesi ile yapılandırır. Göksel ve yersel enerjiler özökte birleşmekte, bu sayede insanın kaderini tayin etmekte ve onu bir olgu olarak ortaya koymaktadırlar. Eril suus enerjilerine Acı denirken dişil suus enerjilerine Uba denir. Töz havuzunda süreli olarak oluşan bu dalgalanmalar, özökte toplanmakta ve oradan insanı teşekkül etmektedir. Özök, "ruhun çekirdeği" olarak yanlış yorumlanmıştır. O, ruhsal varlığın çekirdeğidir, lakin ruhsal varlık töz tengerinde (denizinde) oluşan dalgalanmaların genel kütseline verilen isimdir. Bir kütle ve çap sağlayarak, insanı ruhaniyeti kütle-merkezden dışa doğru var eden ruh, söylediğimiz gibi sanal gerçekliğin bir parçasıdır. Göksel ışınlar ruhsal kütleği aydınlatırken, göksel ve yersel enerjiler onu belli şekillerde irdeler. Ruh özü kendisini ebedi şekilde özökten dışa doğru var eder. Ruh özü ile filizlenen özök kümesi ruhu dışa vurur.

Varolan her şey, evet her şey; o varlığın iradesinin bir ürünüdür. Bağlama tabi olarak salt iradesiyle gelişen ve suus üzerinde ilerleyen sibernetik varlıktır; tüm varlıkların temel MONADı taklit etmesi de bu şekilde açıklanabilir. Gerçekten, tüm varlıklar; tek bir iradenin ürünü ve bu iradeden çıkan bağımsız varlıkların iradelerinin gelişimidir. Bizim

önümüzde, sonsuz iradeye kadar giden yolda kendimiz dışında hiçbir engel yoktur.

İnsanın başına ne gelirse, kendi istediği içindir. Önceki hayatında karmik ölçütte Tanrı iradesine karşı gelmiş ve dengeyi sarsmıştır. Bu yüzden, kendi varlığını zayıflattığı için, kendi varlığı tarafından cezalandırılır.

Bilinç - Çürüme

Özök bağlamında bulunan enerjiler bilinci tecelli eder.
Bilinç, insanı oluşturan 7 ilkedен birisidir.
Bilinç, irade ile sıkıca bağlıdır.
Bilinç ne kadar körelirse, irade de o kadar zayıflar.
Körelmiş bilinç doğru kararlar alamaz.
Pişmanlık duymaz.
Hatalarından pişmanlık duymayan veya
bilerek hata yapan insan
çürüme evresine girmiştir.
Karmik çürüme, insanın
kendisini bilinçli
bir şekilde
dolaylı
veya
dolaysız
olarak
sonraki hayatında
karşılaşacağı zorluklara
tabi tutmasıdır.
Bu yolun sonunda
varlık elbet öyle bir
döngüye girecektir ki
bu döngüden çıkış
imkansız olacaktır.
İnsanın suusu sadece iki şekilde ölür.
Ya çürümenin sonlanması
ve varlığın tamamen körelmesiyle;
ya da
aydınlanmayla.

www.ozok.com

VARLIĞIN basit bir gösterimi

Peki bunlar ruhu toplama bir varlık mı yapar? Hayır. Aksine ruh ebedi bir varlık olduğu için tamamen bütün ve bütüne tabidir. Ruh, dağılabildiği gibi daha da sıkılaşabilir. İnsan yaşam mertebeleri boyunca ruhu bir sürü işlev gösterebilir ve hatta bazen onun bedeninden uçup gidebilir. Ruhunun parçaları kaybolan kimseler olduğu gerçektir.

Bizim demek istediğimiz: Ruhun töz-dışı bir varlık olmadığı, fakat bir bağlam olduğu; bu bağlamlık görevi içinde de özü tözle bağladığı ve aynı zamanda töz-varlığı gerçekleştiren ana aracı olduğudur. Varlığı gerçekleştiren ana etken ise irade ve kutsal ruhtur. Kutsal ruh; temel-özgürlük, farklılık-kabiliyeti veya üst-bilinç olarak tanımlanabilir. Ruhun merkezinde bulunan kutsal ruh, göksel enerjilerden beslenmesi ve tanrısal ruh dışarı-doğru dalgalanmalar yaratmasıyla birlikte; sibernetik faaliyetlerden sorumlu ana-etkendir. Üst-Bilinç (şünüü) zihinsel/beyinsel bilinçten farklıdır. Üst-bilinç, onu besleyen enerjiler sayesinde tözsel dalgalanmalar yaratarak insan ruhuna özökten şekil veren etkendir; ancak bir bellek, (beyinsel zihin) basit bir mekanizmadır. Ruhun şekillenmesi genetik olarak dağılma sürecinden sonra aynı kalır ve suustan yere geri döndüğünde üst-bilinç önceki hayatla/hayatlarla bir bağ sağlar. O, suusun aracısı olarak insanı varlık-bütünde irdeleyen ELENĐKTİ EBELTERİdir. Ruh kavrar ve onu yönlendirir. Üst-bilincini aktif olarak kullanan veyahut onun üzerine yoğunlaşan birisi, önceki hayatlarından görseller görebilir ve ona ruhu aydınlatan ve bir safhaya koymaya yarayan yönergeler sunandır. Ruh diğer ruhlardan ayrı tutan öz-bilinçtir. Tanrı'nın bilincinin, ilk-iradenin bir parçasıdır. Yani varlığa kendini gerçekleştiren öz-bilinçsel iradenin kalbidir. Şünüü ve zihinin birleşimine sünüt denir. Sünüt, ruhu kavrayamaz fakat maddeyi kavrar; onu anlar ve ona göre şekillenir.

İnsan, suusunun yaşam süresi boyunca birçok hayat yaşar ve bu döngüler içinde, gen ruhunda pek çok iz bırakır. Şünüü, Tanrı'dan ve genetik hafızadan kalan iradenin bir yansımasıyken; sünüt insanın hayatı boyunca edindiği bilgilerin ve gözlemlediği olguların sezimini sağlar. Bu sayede insan şünüüyü değerlendirebilir. Şünüt olmadan hiçbir özelliğe sahip değildir. Buradan çıkarmamız gereken ders her şeyin bir yaşam sürecine sahip olduğu ve bu yaşam süreci boyunca farklı şekiller ve boyutlarda geliştiğidir. Varolan tüm varlıklar yaşamaktadırlar; atomlar bile nefes alıp verirler. Her şeyin bir impulsu ve bu impulsu ortaya çıkaran devinimleri vardır. Ruh, bir bağlam olarak, tüm şeylerin temelinde yatar.

Birincisi (kişisel veya insan ruhu) manevi arzuların, iradelerin ve ilahi sevginin en yüksek formundaki bir bileşiktir; ve alt yönünde olan ilişkilerinin kendisine kazandırdığı hayvani ve dünyevi arzular

sünüt denir. Sünüt, ruhu kavrayamaz f
şekillenir.

İr
ya:
bıı
ka:
ha:
olı
dej
sal
her
ya:
ge:
ya:
Her
dev
şe:

tutkular. Bu nedenle, yüksek aklın boyun eğdirmeye çalıştığı insanın hayvan doğası ile içsel hayvanla mücadelesinde üstünlük sağladığında yöneldiği ilahî manevî doğası arasında bir bağlantı ve aracı olarak durur.

—Madam Blavatsky

Fikirlerimizin gerçek tutarlılığı, onları birbirine bağlayan akıl yürütmeden değil, onları doğuran manevî dürtüden gelir.

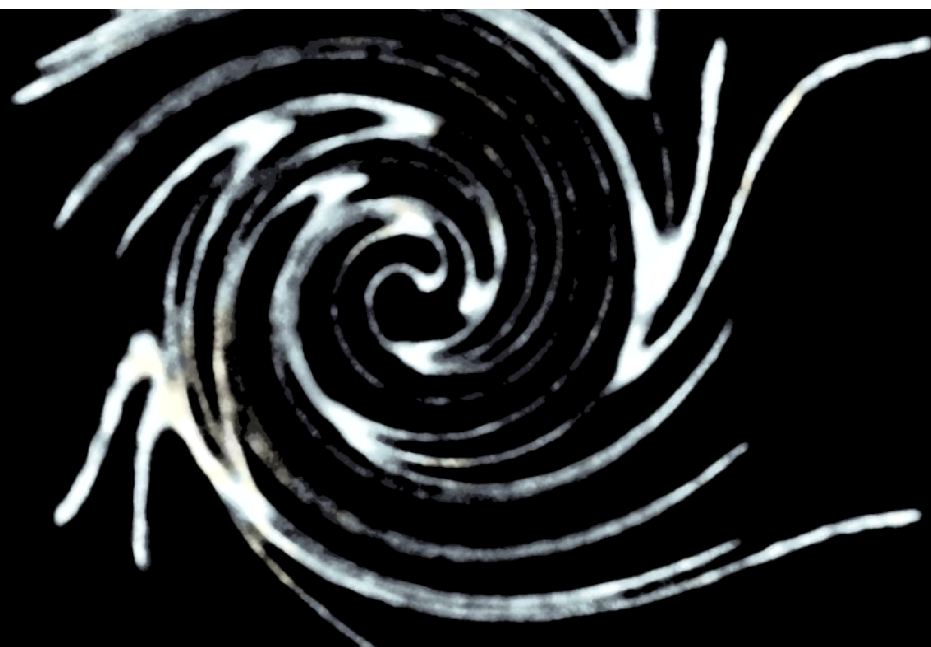
—Nicolás Gómez Dávila

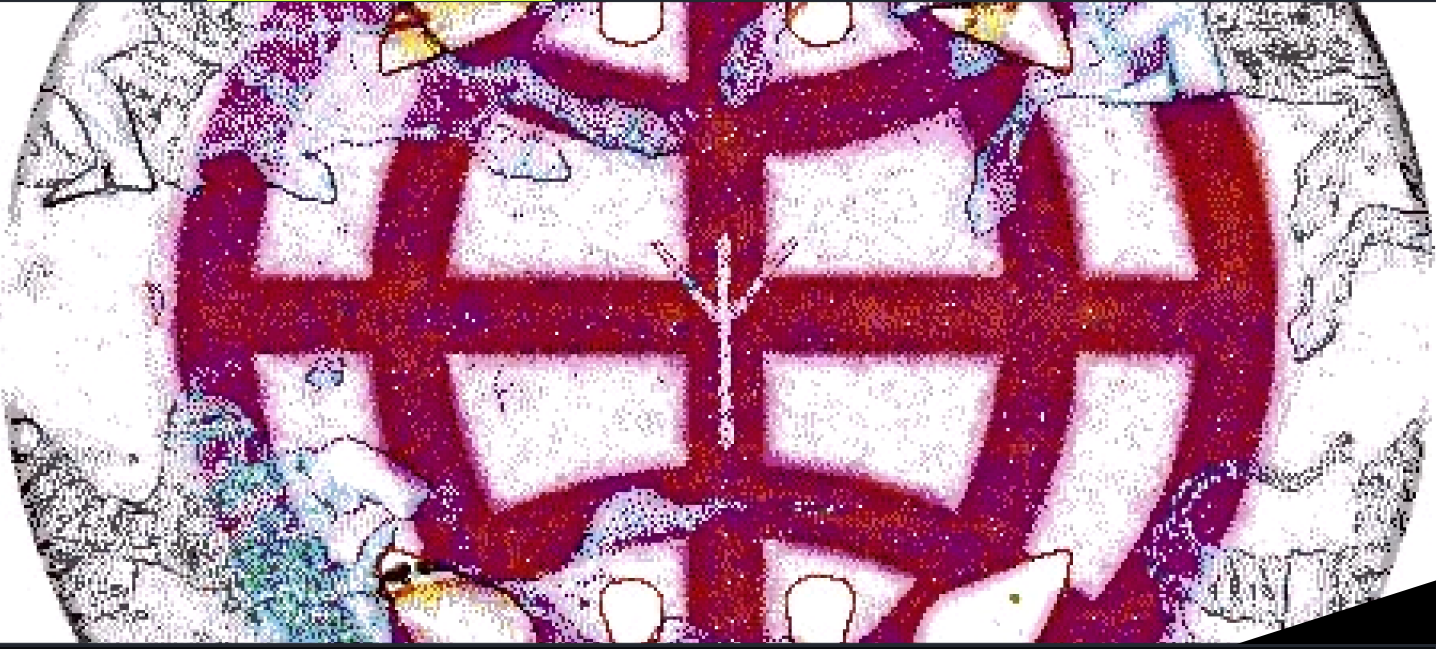
bir dünya arz etmiş kafasında
kör bastonuyla çarpıyor kaldırıma, vurduğu her adım namludan çıkıyor
vox populi vox dei, anam avradım olsun

bu şiiri yazdığım yerden kopartıp at
tutunduğun fırtınalar elbet yaralıdır
kurşunlar yağdırdım efkarına senin
lanetler tüttürdüm bacalarından
sensin elbet en değerli ve en kıymetlimiz
bizim içimizden gelenleri izah eyle
nasıl olur da neşrolur kanımız
öyle o civarlarda vursunlar sesimizi
kafasında bir dünyayla bin dünyaya
selam olsun tüm kopmuş kanatlara
anam avradım olsun, et tu?

felç olmuş bir neslin evladınız niyetsizce
doğrulmuş tabanlarımızdan yukarı hakikat
asılmış adamın tılsımıdır neslimizin felaketi
son kartlar çekildi, vuruldu zarlar

vox populi vox dei, anam avradım olsun

aslanlar sütunlar misali yollarımızda
tanrım, yollarımızı açık tut

biraz yukarısı istanbuldan, karadeniz esintisi
günlerimiz geçiyor biraz mastikayla
ve nane likörü bolca kahve eşliğinde
eşelenmiş tozlar toprakla karışırken
köpekler var sokaklarımızda dolanan
girdiğim bakkalda nane şekeri kokan ağızlar
bin tane boğazlar, binlerce boğaz boyunca
uzanıyor düşlerimiz
tanrım yollarımızı açık tut

deniz anaları gömdüm toprağına şilenin
mezar taşları biraz plastik, biraz çelik
ırmaklar kazdım kaledona kadar uzanan
kanımızı akıtan, düşlerimizi saklayan
misal düşün, emsalsiz gecelerden bir tane
eski şarkılardan çal kırklarımızda
taşınmakta mı eşyalar? taşınır evler
halkalarda pınarlar var ağaç şeklinde
gömülmüş defineler say, ganimet patlat
yayaları korkutarak nereye varacaksın?
tanrım yollarımızı açık tut

alakasız ve bağıntısızdı eklemlerimiz
bir otobüs durağı hiçliğin ortasında
bekliyoruz geceler boyu, gelirse eğer
şanslı sayarız kendimizi
98T payitahtımda ayrı bir yere sahip

şüphesiz 760 kadar olmasa da
bir şiirin anlama olan ihtiyacı
benim buna olan ihtiyacım kadardı bazen
hepimiz bir şeylerin peşinde kırılıyoruz
bırak kalemimizi kırsınlar, mürekkep aksın
tanrım yolla

YerKüre

